

AK-29

Zvláštní příloha 23. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování dvacáté třetí

, který hned vyhazuje do odpadkového koše, který snad ráno odnese posluha hotelu, předivo vymyšlených osudů se splétá do neřešitelných uzlů, v kterých uvízne jak parnoherečka, tak i pornohereččin psík a kupodivu i dr.Scotola, který v tomto případě bude vystupovat pod jménem Dekle Jaroslav, ctihodný to občan bez závazků, turista po krásách matematických rovnic a filozofických debat vedených ve dvě ráno nad přeplněným popelníkem a mapami duše, kde většina krajinných záhybu a ohybů je řešena tužkou vepsaným nápisem hic sunt leones, kde leones dalo by se nahradit elegantnějším hovno a sračky.

Ale vykašleme se na dra Scotolu i jeho porno, chlípnosti je na světě dost. Zabouchněme radši uraženě dveře a nechme tam toho moudrého idiota věnovat se samohaně. Chodba je dlouhá a hned támhle o kousek se rozlévají na stěně další pootevřené dveře, které zvrací na naši pozornost debakl vlastního ponížení a zrudného sebepohrdání, které leží na pelechu vymalované do těchto řádků třeba jako pes přivázaný k vlastní noze vlastním ocasem. Peřina je odhozená, při bližším pohledu jdou vidět otevřené rány, zpřelámané kosti tu a tam zkrášlují protrženou kůži svou až výsměšnou bělostí, oči psa jsou zality betonem nenávisti k sobě samému. Vezměme na nočním stolečku ležící klíšťky a odhrňme psovi pysky, každý pes se pozná podle stavu zubů. Dech dějin se vyvalil z útrobu psí huby a my, zalknuti ustupujeme o kus dál. Se směsicí lítosti a odporu pozorujeme chcípající organismus, k noze přivázaný ocas se pokusí o optimistické zavrtění plné radosti, ale my pozorujeme jen záškuby křeče, z nozder vytéká na matraci hlen. Za námi se náhle ozve hlas. Otočme se. V křesle sedí muž. Oči upřené na naši neviditelnost, pročešává si prsty hustý plnovous. Před námi se rozkládá F.M.Dostojevskij, který se právě vracel z herny, kde prohrál jako již pokolikáté úplně vše. Zoufalí lidé dělají zoufalé věci a milého Filoktije Myronoviče nenapadlo nic chytřejšího než vyjet do čtvrtého patra, kde hodlal navštívit Sylvia Mária da Cundhu, ředitele a šéfa Mezinárodního fondu, s nímž se několikrát potkal právě u rulety, a hodlal ho co neponíženěji požádat o drobnou finanční výpomoc, ale ke dveřím označených číslem 96 již nedošel, protože před pootevřenými dveřmi prázdného pokoje 94 ho schvátil epileptický záchvat. Už ve výtahu ,zkroušený výčitkami svědomí ,cítí, že je mu nějak nevolno a cítí, že by to na něho zase mohlo přijít a snažil se silou vůle příchodu záchvatu zabránit, ale děsivé výkřiky doprovázený šíleným chechtem vycházející z pokoje Mária Sylvia Cundha da v něm prolomily jakousi bariéru. Před tím než se skácel na podlahu, kde ho také slintajícího a zmítaného mocným třesem a téměř v bezvědomí, objevily dvě polonahé prostitutky, které na chvíli přestaly obšťastňovat spoutaného Sylvia, neboť chroptění a jakési bušení ozývající se za dveřmi bylo čím dál tím nesnesitelnější, mu před očima vyvstal jeden z výjevů z jeho rozepsaného románu Vyvrhelové.